

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Πιάσ' τόν κασιδή και πάρ' τὰ μαλλιά του.

"Ό,τι γράφει, δέν ξεγράφει.

"Όπου γής και τάφος.

Στήν ἀκρίθεια του νερού καλό και τὸ χαλάζι.

Τὸ σκυλάκι σου και τὸ παιδάκι σου, ὅπως τὰ μάθη.

'Αγάπαι ἢ Μάρω τὸ χορὸ, ἤρε κι' ἀντρα χορευτή.

'Η εὐχή και ἡ κατάρρα, πιάνει κι' ἀπ' τὸν κάτω κόσμο.

Πέθαναν τὰ παιδιά του μυλωνά ἀπ' τὴ δίψα.

'Ό ταμαχιάρης κι' ὁ μουφλούζης εὐκολα σιάζονται.

Πίν' ἢ Ζαρούχλα και μεθᾶ ἢ Μαργαρώνα.

Τὸ μῆλο πέφτ' ἀποκάτ' ἀπ' τὴ μηλιά.

Τῆς ἀδικίας τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μύλο.

'Απ' τὰ καλά συνασμένα ἔχει ὁ Διάβολος τὰ μισά, κι' ἀπ' τὰ κακά συνασμένα οὐλα και περισσότερα

Μάτια που δέν φαίνονται, γρήγορα λημονιώνται.

Μὲ τὸν φίλο σου φάει και πιὲ και ἱντερέσιο μὴν κάνει.

Μικρὴ φάνα, τρανὸς λαγός.

Καινούργια ἡμέρα, καινούργια τύχη.

Τὼν ἐννῆά 'νομάτων τὸ φαί, νικάει τοὺς δέκα.

'Ό ἀξίος ἄνθρωπος, ἀπάνω στήν πέτρα ζῆ.

Ποὺ μαζεῦουν' οἱ λωβοί; Στήν 'Αγία Παρασκευή.

Βοήθαμε, φτωγέ, νὰ μὴ σοὺ μοιάσω.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ἡ στέψις τοῦ τραχηλοῦ τσάρου Νικολάου και τὰ ἔκ του συνωστισμῶ δυστυχημάτων. Ἐκατοντάδες τσαλαπατημένω πλιτάν! Ὁ τσάρου στὰ νεσεκμεία. Ἡ στριμένη γρηούλα πῶ τὰ λέει τσεκουράτα. Ὁ Λεοπόλδης Β' στὸ Παρίσι και τὸ συναπάντημα τοῦ πιτσιρικού. Ὁ ἔξοικειωτὸ Ὁσκάρ ἀγνώριστος μεταξὺ τοῦ λαοῦ του. Ἐνα ὄρασι ἐπεισοδι. Τὸ παῖδη του Γουλιέλμου Β', κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴν στέψι τοῦ τελευταίου και μοιραίου αυτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν, συνέβησαν πολλὰ δυστυχηματα ἀπ' τὸν μεγάλο συνωστισμῶ τοῦ πλήθους, που παρακολουθοῦσε τὴν τελετή. Στὴν πλατεία Χαδισκόκ μάλιστα, τὰ θύματα τοῦ συνωστισμοῦ, λιποθυμιόμειοι, τσαλαπατημειοι, πληγωμειοι και νεκροι, ἀνήλθαν εἰς ἑκατοντάδες δόκκληρες!...
Μετὰ τὴν τελετή, ὁ τσάρου πῆγε στὰ νοσοκομεία γιὰ νὰ ἐπισκεψθῆ τοὺς παθόντας.
Μεταξὺ τῶν παθόντων ἦταν και μιά γρηά, που εἶχε παραορφωθῆ οἰκτρώς ἀπὸ τὸ τσαλαπάτημα. Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Νικολάου Β', στάθηκε πλάι στὸ κρεβάτι της και τὴν ρώτησε:
—Τὴ ἤθελες, σὺ, κυρούλα, μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα ἐκείνη;
—Τὸν κουτὸ κάνεις και ρωτᾶς;... Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὸν τσάρου! τοῦ ἀπάντησε ἡ γρηά, χωρὶς νὰ γυρίσει νὰ τὸν κυττάξῃ.
—Τότε γιατί δέν τὸν ἔλατες τῶρα, που στέκει στὸ πλάι σου; τὴν ξαναρώτησε ὁ τσάρου.

Ἡ γρηά γύρισε τότε φουρκισμένη και θλεπόντας τὸν κατὰματα, τοῦ εἶπε:
—Ἐρὲ του φευτάρου!... Λες και δέν ξέρω πῶς ὁ τσάρου δέν μοιάζων με τὰ μούτρα σου!...
Κόκκαλο ὁ τσάρου.

"Αν δέν γνωρίζων τὸν Λεοπόλδο τὸν Β' τοῦ Βελγίου, ὅλοι οἱ ὀηκκοῖ του, τὸν γνωρίζων ὁ μαιος ὅλοι οἱ Παριζιῶται, ὅς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιά, γιατί στὸ Παρίσι γλεντοῦσε συχνά, σὲν ἀπλοῦς πηητός. Δηγοῦνται μάλιστα, ὅτι ἐνῶ κάποτε θερπατοῦσε σ' ἕνα ἀπόκεντρο δρόμο τοῦ Παρισιῶ, ἔτρεξε ἕνα παιδάκι κοντὰ του και, βγαζόντας τὸ καπέλλο του, τοῦ φώναξε:
—'Ε!... Λεοπόλδε, εἶσαι καλά;

Ὁ Λεοπόλδου τόσο ἐνθουσιασθηκε ἀπ' τὴν προσφώνησι τοῦ μικροῦ, που τὸ φίλησε και τοῦδωσε ἕνα χρυσὸ εἰκοσόφραγκο.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ, ἐνῶ πῆγαινε με τὴν ἀκολούθια του ἀπ' τὸ Γοθμεθούργιο σὲ μιά μικρὴ κωμόπολι, κατέβηκε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τ' ἀμάξι του, καθάλαϊκε μὲ ἕνα ἀλόγο και μῆκε ἀπαζόντας στὴν κωμόπολι, ἀφήνοντας τ' ἀλόγο του σ' ἕνα γάνι. Ὅταν βρεθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος που τὸν περιέμενε, ἀνακατέυτηκε μ' αὐτὸ περιεργος ν' ἀκούση τὰ σχόλια τοῦ λαοῦ του.

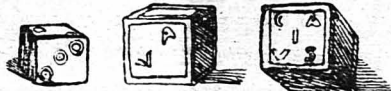
Πράγματι, σὲ μιά στιγμή, δύο γυναῖκες ποῦστεκαν πίσω του, τοῦ φώναζων πεισματωμένα:
—Στάθηκε νὰ περάσωμε μπροστά. Ἐκάνανε τόσο δρόμο γιὰ νὰ ρθῶμε ἐδῶ. Χαλάσαμε τὸ καλύτερο μας μαῦρο φουτανὴ γιὰ τὸ βασιληά! Ἐθῶμε νὰ ἰδοῦμε τὸ βασιληά... Παραμερίστε, σὰς παρακαλοῦμε.

Ὁ Ὁσκάρ γύρισε τότε πίσω και μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως στὰ χεῖλι του, εἶπε στις δύο γυναῖκοῦλες:
—Κυρίες, μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε ἀπὸ κοντὰ τὸν βασιληά σας. Ἐγὼ εἶμαι!...

Κάποτε ὁ αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου ὁ Β', καθὼς γύριζε κατὰκόπος και κατασκηνωμειὸς στὸ Πόστδαμ, ἀπὸ μιά πολῶρη πεζοπορία, ζήτησε ἀπὸ μιά γυναῖκα νὰ τὸν πάρη στὸ ἀμαξάκι της.
Ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ τοῦρριξε μιά ματιά, χτύπησε δυνατὰ τ' ἀλόγο της και τὸν ἀφησε στὴ μέση τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ τοῦ πηλεξῆ. Τὸ παρρωσιαστικὸ τοῦ ἀγνώστου δέν τῆς εἶχε ἐμπνευσει φαίνεται ἐμπιστοσύνη.

Λίγο πὸ πέρα ὁμως τὴν σταμάτησε ἕνας στρατιώτης και τὴν ρώτησε:
—Τὴ ἤθελε ὁ αυτοκράτωρ ἀπὸ σένα; Τί σοὺ εἶπε;
—Ὁ αυτοκράτωρ!... Δέν καταλαβαίνω τί λές.. τραῦλιε ἐκείνη.

Κι' ὅταν ὁ στρατιώτης τῆς ἐξήγησε, ὅτι ὁ ἀνθρωπος που τὴν φάνηκε ὑποπιος δέν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν αυτοκράτορα, ἡ φτωχὴ γυναῖκα ταραχτηκε τόσο, ὥστε ἄρχισε νὰ χτυπάη μανιασμένα τ' ἀλόγο της και σὲ λίγο ἔγινε ἀφαντῆ.

γιὰ νὰ ὀνειρευθῆ τὴν ἀγαπημένη χώρα τῶν παιδικῶν χρόνων της...

Ἡ Μαντζ' Ἦθανε πάλι ξεκουράζεται ἐξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ πάνω σ' ἕνα σωρὸ μεταξωτὰ μαξιλάρια, κοντὰ σ' ἕνα ραδιόφωνο.

"Ὅσο γιὰ τὴν Ἄλς Μπρατὺ περνᾶ τὶς ὥρες της τὸ θραδὺ κοντὰ στὴ φωτιά, συζητῶντας και διασκεδάζοντας με τὰ τέσσαρα ὄμορφα σκυλιὰ της!

Γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ὅτε λόγος νὰ γίνεται γι' ἀνάπαυσι κι' ἡσυχὴ ζωῆ. Περνᾶ πάντα τὴ νύχτα της ἔξω ἀπὸ τὴν ἄλτοτε τόσο μυστηριώδη, κι' ἀνεξήγηστη θίλλα της, διασκεδάζοντας με τοὺς πολυαριθμους θαυμαστάς της. Ὁ «ἀστέρων τῶν ἀστέρων», ὅπως ἔρετε, ὕστερα ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἔρωτά της με τὸν Τζῶν Τζιζιμερτ ἔπαυε πειὰ νὰ εἶνε ἡ παλᾶ «Σφιγγὰς τοῦ Χόλλυγουντ»... Μὰ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀποτελεῖ ἐξαιρέσι.

Ἡ μόνη ὁστόσο που δέν ἔχει θραβεθῆ ἀκόμη τὴν πολυτέλεια και τίς ἐξώμενες διασκεδάσεις εἶνε ἡ Ἄλιαν Χάρθεῦ. Κάθε νύχτα ἡ θίλλα της εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἕνα πλῆθος θαυτοπλοῦτων Ἄμερικανῶν που κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Ἡ νυκτερινῆς γιορτῆς τῆς Ἄλιαν Χάρθεῦ ἔχουν ἀφήσει ἐποχὴ στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους και τὸν φαντασμαγορικὸ διάκοσμὸ τους. Ὅλα τὰ «γκέρλες» τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου λαμβάνουν μέρος σ' ἐξωφρενικὰ «σκετς» που συνθέτει ἡ ἴδια γιὰ νὰ διασκεδάση τοὺς φίλους της. Ἡ Ἄλιαν Χάρθεῦ εἶνε ἀκόμη τὸ χαϊδεμένο παιδι τοῦ Χόλλυγουντ που δέν βαρέθηκε νὰ φορᾶ πολυτελεῖς τουαλέτες και θαρῶντιμα κομμῆματα...

Ὅλοι ὁμως οἱ ἄλλοι «ἀστέρους» τοῦ κινηματογράφου, ἄρχισαν νὰ ζοῦν μιά τόσο νοικοκυριστικὴ ζωῆ, που ἀπογοητεύει τοὺς θαυμαστάς τους.